

PineBook

6

ปริศนา

ยม력으로 완전범죄

พลิกคดี

บทที่ 101 ทำไมแกกลับบ้านเร็วขนาดนี้

-พลั๊ก

สำหรับชายชราในวัยเกือบเก้าสิบ ถือว่าพละกำลังเขาเยอะมาก

โถมย่องโหมมวดคิ้ว หลังถูกปาด้วยหนังสือตรงหน้าอก

พ่อยังแข็งแรงมาก

ถึงขนาดที่เขาคิดว่าผลการวิจัยของดร.อิม อาจอยู่ในร่างกายพ่อด้วย

“พ่อ! มีเงินถึงมีประเทศครับ! เราต้องจ่ายให้พวกหมูตะกละพวกนั้นอีกกี่ตัว พวกมันไม่ใช่ต้องสร้างนโยบาย บังคับใช้ และขับเคลื่อนประเทศเหรือ! เราต้องให้ต่อไปอีกกี่ล้านตัวในอนาคตกันละครับ”

“เงินแค่นั้นเนี่ยนะ ถ้าเพื่อให้ประเทศเจริญแล้วละก็ ฉันจะให้เท่าไรก็ได้”

ความตื้อรั้นที่สนใจแต่ประเทศชาติเท่านั้น

นั่นคือพ่อในแบบที่โถมย่องโหด

“ถ้าจะทำแบบนั้น ก็ยกชินฮวาให้ไปหมดเลยสิครับ!”

“พอเห็นแกตอนนี้แล้ว ฉันก็คิดว่าแบบนี้น่าจะดีกว่า”

“...”

ในฐานะผู้สืบทอดของกรุป เขาได้พบกับผู้บริหารรุ่นแรกหลายคน แต่พ่อของเขาต่างออกไป

ทุกคนต่างทุ่มเทในการปกป้องและทำให้อาณาจักร (ธุรกิจ) ที่สร้างจากเลือดเนื้อและหยาดเหงื่อของตนเติบโต แต่พ่อของเขาสนใจเพียงปกป้องประเทศ

“ฉันแต่งตั้งแกเป็นประธานของชินฮวาดีเฟนส์ ด้วยตั้งใจว่าแกจะมีใจที่นึกถึงประเทศเป็นอันดับแรกและบริหารชินฮวา-กรุปต่อไปในทิศทางนั้น แต่ดูเหมือนว่าแกจะเข้าใจความหมายของ ‘ชินฮวา’ ที่แปลว่า เผาหนึ่งร่างเพื่อประเทศชาติ ผิดไปสิ้นนะ”

โจซาชินพูดด้วยสีหน้าเย็นชา

“ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไป แก่ถูกไล่ ออก ฉันไม่อยากเห็นหน้าแก ออกไปซะ”

“ไล่ออก...ก็ได้ ไม่เป็นไร แค่อภัยให้ผมรักษาแม่ก็พอ”

“ฉันไม่อนุญาต”

“พ่อ!”

เขาเป็นพ่อที่เด็ดขาดจริงๆ

โจมย็องโฮยอมรับว่าการโน้มน้าวใจไม่ได้ผล จึงหยิบการ์ดใบใหม่ออกมา

“ถ้าไม่อนุญาต ผมจะเปิดโปง”

นั่นคือการขู่

เป็นวิธีที่ได้ผลที่สุดในการบังคับให้อีกฝ่ายจำยอม และเป็นบทเรียนที่เขาเรียนรู้มาจากพ่อของเขาเอง

“ว่าไงนะ...?”

“การทดลองในมนุษย์ พ่อคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับประเทศ
ที่พ่อหวงแหนนักล่ะครับ”

“...!”

“เรื่องเงิน? ผมยอมแพ้ครับ แต่อย่ามาขวางเรื่องการรักษา
แม่ก็พอ”

โจมย็องโฮออกจากห้องทำงานไปโดยไม่ฟังคำตอบ

โจซาชินเห็นท่าทางเช่นนั้นก็พ่นลมหายใจ เอนหลังพิงเก้าอี้

“ดวงตาของแกเต็มไปด้วยความโลภ แต่ใช้แม่เป็นข้ออ้าง
มันฟังขึ้นหรือไง...”

ส่วนแบ่งที่ภรรยาเขาถือครอง มีอยู่ถึงครึ่งหนึ่งของกรุ๊ป

“ไม่เคยเจอความน่าสะพรึงกลัวของสงคราม ตาบอดเพราะ
กระดาศแผ่นดินเดียว หึ”

โจซาชินวางสมาร์ตโฟนของเขาไว้บนโต๊ะและเปิดแอป
บางอย่าง

เสียงลูกชายของเขาก็ดังขึ้น

ไม่ใช่เสียงที่บันทึกไว้ แต่เป็นการสนทนาปัจจุบัน

“สวัสดีครับ เป็นยังไงบ้างครับ”

“กำลังออกจากห้องทำงาน ตามที่คิดไว้เลย”

“พ่อคุณยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงนะครับ”

“ยังเก็บข้อมูลไว้อยู่ใช่ไหม”

“ครับ ขอแค่คุณพูดมา มันจะถูกส่งไปยังสื่อแต่ละที่ เว็บท่า¹ และยูทูปครับ”

“อย่าเพิ่งส่งไป เก็บไว้ก่อน”

“ได้ครับ ระเบิดน้ำกลั้วที่สุดคือตอนก่อนที่จะระเบิดสินะครับ”

โจชาชินพึมพำเบาๆ

“มียิ่งโฮ ฉันไม่ได้บอกกว่าให้ใช้คำชู้กับคนที่อ่อนแอกว่า-
หรือ ไม่ได้เรื่องเลย”

¹ เว็บท่า (web portal) คือ เว็บไซต์ที่รวมลิงก์หรือบทความต่าง ๆ และจัดหมวดหมู่ เช่น dek-d sanook เป็นต้น

หลังจากปิดแอป เขากดโทร.ด่วนหมายเลข 1

เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณการเชื่อมต่อเขาก็เปิดปากพูดทันที

“ห้วนน้ำยัง ฉันเอง”

ระเบิดที่เอาไว้อุณหภูมิประเทศ

สำหรับโจซาชินแล้ว เป็นเป้าหมายที่ต้องกำจัดให้พ้นทาง

ถึงแม้จะเป็นลูกชายของเขาก็ตาม

ลีฮันซองออกจากห้องวิจัย มุ่งหน้าไปยังที่ที่หนึ่ง

สถานที่ที่เขามาถึงเป็นร้านอาหารที่สามารถมองเห็นวิว
แม่น้ำฮันในอัมกุกจอง

“ได้จองไว้ไหมครับ”

ลีฮันซองพยักหน้าตอบพนักงานตรงเคาน์เตอร์

“ครับ มีคนรออยู่ด้านในแล้วครับ”

ลีฮั่นซองเดินผ่านโถงทางเดินไปยังไพรเวตรูมโดยไม่ลังเล

เจ้าหน้าที่สองคนในชุดสูทยืนเฝ้าอยู่ที่นั่น

“หัวหน้าอยู่ข้างในใช่ไหม”

“คุณคือใครครับ”

“ถ้าบอกว่าเป็นเอเจนต์ ชื่อแอล เขาจะรู้เอง หรือไม่ก็ถาม
สายที่เชื่อมอยู่กับหุ่นายเอา”

“...”

หลังจากพิจารณาจากหัวจรดเท้าอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็รายงาน
ผู้บังคับบัญชาผ่านหูฟัง

ลีฮั่นซองทำเสียงจื่อออกมาแล้วหัวเราะ

“เดี๋ยวก่อน สมัยนี้สุขภาพจึง สมัยฉันต้องเลี้ยงปิ่นก่อน ถึงจะคุย
กันได้”

“...”

เมื่อเขาพูดเช่นนั้น เจ้าหน้าที่อีกคนก็ขมวดคิ้ว จ้องมาที่เขา

“ทำไมมองฉันแบบนี้ล่ะ ถ้าฉันเป็นนักฆ่า พวกนายคง
ตายไปหมดแล้ว”

“...”

“เหยาเหยาเกินไป จี๊”

ตอนนั้นเจ้าหน้าที่ที่รายงานต่อผู้บังคับบัญชาก็ถอยออกไป

“เข้ามาเลยครับ”

“เมื่อไหร่นายรายงานใครไป หัวหน้านาคิม? หัวหน้าพัค?”

“หัวหน้านาคิมครับ”

ลีฮันซองแย่งหูฟังอินเอียร์ออกจากหูของเจ้าหน้าที่คนนั้น
และเอามาไว้ตรงปาก

“หัวหน้านาคิม คุณต้องสอนเด็กของคุณให้ดีหน่อยสิ ทำไม
มีกลิ่นคาวเยอะขนาดนี้เนี่ย”

จากนั้นเขาก็ใส่อินเอียร์กลับเข้าไปที่หูของเจ้าหน้าที่คนนั้น

“ทำไม สงสัยว่าอะไรคาวนั้นหรอ”

ลีฮั่นซองหัวเราะเบาๆ ผลักประตูบานเลื่อนด้วยมือขวา
ทั้งๆ ที่มีมือยังอยู่ในกระเป๋าสีเสื้อ

-ครี๊ด

ด้านในมีพื้นที่ประมาณสามสิบสามตารางเมตร

พื้นที่ถูกแยกออก มีการวางโครงสร้างเพื่ออำนวยความสะดวก-
สะดวกในการพูดคุยพบปะแบบส่วนตัว

ที่นั่นมีโต๊ะแบบนั่งพื้นที่สามารถวางเท้าไว้ได้โต๊ะได้ ยัง-
คีย็องฮวันและชายวัยสามสิบปลายๆ กำลังรับประทานอาหารเช้า

“หัวหน้าลีมาที่นี่ทำไม”

เมื่อยังคีย็องฮวันถามขึ้น ลีฮั่นซองก็ยิ้มตอบ

“ผมมารับประทานอาหารกับหัวหน้าสักมื้อไรงี้ครับ”

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่นี่”

“อยู่ดีๆ ก็รู้แหละครับ แต่พันโทคิมก็อยู่ด้วยนี่ ท่านอธิบดี
สบายดีไหมครับ”

คำตอบที่ได้รับกลับเย็นชา

เขาลุกขึ้นหลังจากเช็ดปากด้วยผ้าเช็ดปาก

“ดูเหมือนคุณสองคนจะมีเรื่องต้องคุยกัน ฉันผมขอตัวก่อน
นะครับ”

เขาจึงออกจากห้องไปโดยไม่ตอบอะไรลีฮันซองเลย

“พันโทคิมโดจินยังเหมือนเดิมเลยนะครับ”

“ก็เพราะคนในทีมของเขาตายด้วยน้ำมือคุณนะสิ”

“เรื่องมันผ่านมามาตั้งนานแล้วยังน้อยใจอยู่อีกเหรอครับ
ถ้าแยกแยะระหว่างเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวไม่ได้ คงจะอยู่ยาก
นะครับ”

“ว่าแต่มีเรื่องอะไร มาหาแบบไม่บอกไม่กล่าว ไม่สมเป็น
นายเลยนะ”

ลีฮันซองนั่งลงตรงที่คิมโดจินเคยนั่งและยกแก้วที่อยู่ตรง-
หน้าดื่มรวดเดียว

“อืม ดีนะเนีย”

เขาใช้มือหยิบกับแก้มขึ้นมากิน แล้วเช็ดมือด้วยผ้าขนหนู
เปียก

“ผมมาเพราะมีเรื่องอยากจะถามครับ”

“...?”

“ผมกลับไปที่ศูนย์วิจัย พวกเขาบอกว่าเปลี่ยนทิศทางแล้ว
นะครับ”

“นายเห็นมันแล้วใช่ไหม เป็นผลสำเร็จที่เยี่ยมมาก ใช้เวลา
ตั้งนานกว่าจะถึงจุดนี้”

“หรือว่า กำลังพูดคุยเรื่องนี้กับพันโทคิมโดจินกันอยู่ที่นี่
เหรอครับ”

“ว่าไงนะ...”

“ผลสำเร็จเยี่ยมมาก แต่ผมถามว่ากำลังเตรียมกับเพื่อนอยู่
เพราะอาจจะไม่ถูกใจพวกท่านๆ ทั้งหลายหรือเปล่านั้นครับ”

ยังคงฮวันไต้ยืนแล้วถึงกับคิ้วกระตุก

เป็นการแสดงออกถึงความไม่พอใจ

“อย่างที่คิดไว้เลย ดูเหมือนหัวหน้าจะคิดว่าโปรเจกต์ซูเปอร์-โซลเจอร์มาถูกทางแล้วสินะครับ”

“อยากจะพูดอะไร”

“อาร์กับเอส รู้ไหมครับว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน”

“พวกนั้นหายสาบสูญไปนี่ ทำไมถึงมาถามฉันล่ะ”

“ทั้งสองทีมที่เหลือของบลูมถูกกำจัดเกือบจะเวลาเดียวกัน ถูกเล่นงานในสถานที่ต่างกัน แต่ไม่พบศพของอาร์กับเอสเลยครับ”

“แล้ว?”

ทันใดนั้นบรรยากาศก็หนักอึ้ง

ทั้งสองมองหน้ากันและพิจารณาฝ่ายตรงข้าม

“ถ้าไม่ใช่คนที่รู้ข้อมูลวงในของบลูม จะทำแบบนั้นได้หรือครับ นอกจากผม ก็มีอยู่คนเดียวที่ทำแบบนั้นได้”

ลีอันซองมองเขาด้วยสายตาที่บอกว่าเป็นเขา

“หลักฐานอย่างอื่นล่ะ”

“ไม่มีครับ”

“ถ้าเช่นนั้นนายก็มาหาฉันด้วยเรื่องนี้แค่นี้เลยสินะ”

“หัวหน้าเคยบอกไว้ใช่ไหมครับ ว่าพฤติกรรมสำคัญกว่าหลักฐาน”

ยังคงฮวันวางมือบนโต๊ะเกียบช้าๆ อย่างเป็นธรรมชาติ

ลีฮันซองจับตาดูและถามอีกครั้ง

“คุณบอกผมเกี่ยวกับเรื่องอัยการจอนมินซองใช่ไหมครับ”

“ใช่”

“ในตอนนั้น ผมคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่พอลอง
คิดดูอีกครั้ง มันแปลกที่แค่อัยการธรรมดาๆ สามารถยืนยัน
ตัวตนของดร.ซอบยองกุกได้ ผมหมายถึงน่าจะมีใครสักคนบอก
เขา แต่ใครเป็นคนบอกเขากันล่ะครับ คนในโลกที่รู้เรื่องนี้มีแค่
นมจีอุกับผม”

“...”

“คือถ้าไม่ใช่ผมก็นัมจีอุ่ง แล้วนัมจีอุ่งก็บอกจอนมินซอง?
อึม ตรรกะง่ายเกินไปหรือเปล่า ทั้งๆ ที่สองคนนั้นก็ไม่มี ความ-
เกี่ยวข้องกันเลย”

“...”

“แต่ถ้ามันเป็นกับดัก ก็จะไม่ใช้ตรรกะง่ายๆ ใช้วิธีการ
จอนมินซองเป็นเหยื่อ แล้วกำจัดโกสต์ทิม ผมพบว่าทิมสอบสวน
ทางการเงินของสำนักงานอัยการเขตใต้ที่จอนมินซองสังกัด
กำลังสืบสวนค่าใช้จ่ายพิเศษของหน่วยข่าวกรองแห่งชาติอยู่
ด้วย หรือว่าไหนๆ ก็จะใช้เป็นเป้าหลอกอยู่แล้ว เลยอยากจะ
เตือนผมอย่างนั้นเหอะครับ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันคงฆ่าอัยการจอนมินซองไปแล้วสิ”

“นั่นเป็นไปตามแผนที่วางไว้ครับ ยิ่งปืนนัดเดียวได้นก
สองตัว และอย่างน้อยก็ได้มาหนึ่งตัวแล้ว เป็นวิธีที่หน่วยข่าว-
กรองแห่งชาติชอบใช้ไม่ใช่เหอะครับ”

ลีฮันซองเปิดรูปภาพบนโทรศัพท์มือถือของเขาแล้ววางลง
บนโต๊ะ

เป็นรูปศพโอ๊กบ๊อ และนักฆ่าที่พวกเขาดูแล

“นักฆ่าทุกคนตกหลุมพรางแปลกๆ กินยาพิษฆ่าตัวตาย โอ๊กบ๊อเองก็ถูกคนเล่นงาน”

“จะบอกว่าฉันทำเรื่องนี้ด้วยนั้นหรือ”

“ไม่มีรอยเลือดอื่นนอกจากของคนตายและอดีตนักสืบที่ถูกยิงในที่เกิดเหตุเลยครับ มันหมายความว่ายังไงครับ โดนเล่นงานจากฝ่ายเดียวไงละ นอกจากนั้นภาพจากกล้องวงจรปิดทั้งหมดในตลาดขายของอิเล็กทรอนิกส์ยงซานในวันนั้นยังถูกลบไปหมดเลยด้วย”

“...”

“ไม่ใช่รูปแบบที่เคยเห็นบ่อยๆ จากที่ไหนดมาก่อนหรือครับ”

ยังคงยอฮวันไม่อยากจะยอมรับ แต่ต้องยอมรับว่ามันคล้ายกับวิธีการของหน่วยข่าวกรองแห่งชาติจริงๆ

หากเขาปฏิเสธ ลีฮันซองจะเข้าใจผิดมากกว่าเดิม

“ดีครับ ต่อให้ผมจะยอมให้เป็นร้อยครั้งและการสันนิษฐาน
ของผมผิดทั้งหมด แต่มีอย่างหนึ่งที่ผมยังสงสัย”

“อะไรอีกล่ะ”

“รายละเอียดที่ผู้บัญชาการลีจองกุกส่งให้หัวหน้า ทำไมถึง
ไม่บอกผมล่ะครับ”

“...!”

“ที่สถานีตำรวจคงนับจับได้ว่าทีมของโอและอีเคิลื่อนไหว
จึงขอหน่วยคอมมานโดเสริม นะครับ”

“เพราะฝั่งนั้นมีคำสั่งให้ออกปฏิบัติการล่าช้าแล้ว ฉันจึง
คิดว่าไม่จำเป็นต้องบอก”

“คุณตัดสินใจแทนเจ้าหน้าที่ภาคสนามตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ
แหล่งข่าวถูกรายงานไป แต่ก็ยังไม่บอกให้ผมรู้ มันก็เหมือนกับ
การบอกให้ไปตายเลยนะครับ”

“อะ...เข้าใจผิดกันไปใหญ่แล้ว ฉันหมายถึง...”

ในขณะนั้นตะเกียบที่อยู่ในมือของยังคย็องฮวันก็ลอยออกไป

แต่ลีฮั่นซองเตรียมรับมือไว้ล่วงหน้าอยู่แล้ว เขาก็มองโต้โต้ะ
และดึงปืนออกมา

-ปัง ปังๆ ปังๆ ะ

-ค็อก อ็อกกก

ลูกกระสุนอัดเข้าที่ท้องและหน้าอกของยังคยองฮวันอย่างไร-
ความปรานี และเสียงนั้นก็ทำให้เจ้าหน้าที่ที่อยู่ด้านนอกวิ่งเข้ามา

-ปังๆ ปังๆ ะ

ลีฮั่นซองยิงอัดศีรษะของพวกเขาแล้วดึงหูฟังอินเอียร์
ออกมาใส่เข้าไปในหูตัวเอง

“อาๆ หัวหนาคิม ได้ยินไหม”

“หัวหน้าลี คุณรู้ตัวไหมว่าคุณทำอะไรลงไป”

“รู้สิ ฉันแค่จัดการคนที่อยากจะเอาฉันไปต้มในหม้อแค่นั้นเอง”

“หัวหน้า คนที่จะทำแบบนั้น...”

“ก่อนอื่น ลืมเรื่องก่อนหน้านี้ไปซะ ฉันอัดเสียงไว้แล้ว
จะลองฟังดูใหม่ล่ะ”

“...!”

“ส่งเด็กๆ มาจัดการศพให้เรียบร้อย”

“คุณจะทำอะไรครับ”

“ฉันจะไปนั่งแทนตำแหน่งหัวหน้ายัง”

ลิอันซองเอาหูฟังอินเอียร์ออกมาแล้วใส่มันกลับเข้าไปในหู
ของผู้ตาย

ในตอนนั้นเอง

-ติด

เสียงเรียกเข้าดังจากแจ็กเก็ตของยังคย็องฮวัน

ลิอันซองเก็บปืนแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋า
เสื้อแจ็กเก็ตขึ้นมารับสาย

“หัวหน้ายัง ฉันเอง”

รู้ทันทีที่ได้ยินเสียง

หนึ่งในผู้อาวุโส โจชาชิน ประธานแห่งชินฮวารูป

“สวัสดิ์ครับท่านผู้อาวุโส หัวหนายังไม่สะดวกรับสายนะครับ
ผมเลยรับแทน”

ผมสะกดรอยตามโจมินชอลตั้งแต่ออกมาจากสำนักงานใหญ่
ของชินฮวารูป

ตั้งแต่เชื่อมพลังจิตไว้ นั่นก็หมายความว่ากำลังหาทางฆ่าเขา

‘จัดการที่ไหนดี...’

ผมต้องระวังตัวมากกว่าเดิมหลังจากฆ่าเวซ็อลจิน

ถ้าในตำราจะมีคนเซนส์ดีอย่างพัคอินชอบอีกละก็ อาจจะ
คิดว่าเหตุการณ์ฆาตกรรมต่อเนื่องที่เกิดขึ้นรอบ ๆ โปรกอล์ฟ
อย่างผม เป็นเรื่องผิดปกติก็ได้

แม้จะเป็นการฆาตกรรมที่ไม่มีหลักฐาน แต่ถ้ามันเยอะขึ้น
เรื่อย ๆ ก็อาจจะมีร่องรอยให้สาวถึงตัวผมก็ได้

ในขณะที่กำลังกังวลเรื่องนั้น ผมก็แอบตามดูโจมินซอล
อยู่ห่างๆ จนมาถึงบ้านของโจมย็องโฮ

ผมเฝ้ากล้องซ่อนตัวกว้างออกจากกระเป๋าล้วนแล้วติดไว้
ที่หลังของเขา

ผมตัดสินใจว่าไม่มีความตายแบบไหน จะดูเป็นธรรมชาติ
มากกว่าการตายที่บ้าน

“หือ? อะไรเนี่ย...”

ภาพที่แสดงบนหน้าจอโทรศัพท์นั้นผิดปกติ

โจมินซอลก็มองไปรอบๆ อย่างกระสับกระส่ายเช่นกัน

คราบเลือดลากยาวตั้งแต่หน้าประตู

ภายในคฤหาสน์อันเงียบสงบที่ปิดไฟ

และหญิงวัยกลางคนนอนอยู่บนพื้น

สามารถบอกตัวตนของผู้หญิงคนนั้นได้ จากที่โจมินซอล
เรียก

“มะ...แม่! แม่!”

จากนั้นชายผู้เดินออกมาจากความมืดพุดขึ้นราวกับลำบาก-
ใจ

“ทำไมแกลกลับบ้านเร็วขนาดนี้”

ดอญ่า

บทที่ 102 รานด์ ทุ ไฟต์!

คำขอของประธานโจซาซิน

คือความตายของลูกชายและภรรยาของเขา

หากเป็นครอบครัวธรรมดา นี่เป็นการกระทำที่ขัดต่อแนวทางของครอบครัวที่ควรพึงปฏิบัติ

แต่ลีฮันซองเข้าใจดี

เพราะเขารู้ดีกว่าใครๆ ว่าโจซาซินมีความคิดแบบไหน

“ถ้าคุณทำอย่างนั้น ฉันจะใช้อำนาจเพื่อให้คุณได้นั่งในตำแหน่งหัวหน้าเจ้าหน้าที่สำคัญของหน่วยข่าวกรองแห่งชาติตามที่คุณต้องการ”

“ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับผมเลยครับ”

“ต้องให้ตายแบบธรรมชาติที่สุด อย่าให้ใครสงสัย”

“ถ้าอย่างนั้น อาจจะใช้เวลาประมาณหนึ่งนะครับ”

“ไม่ได้ ต้องรีบ เพราะข้อมูลที่เจ้านั้นมี มันอันตราย”

“ถ้าอย่างนั้นเอาแบบนี้ไหมครับ ทั้งร่องรอยไว้แต่ให้คนอื่น
เป็นแพะรับไปแทน”

“คนอื่น?”

“คนที่เข้าไปในฐานะขององค์กรรับจ้างฆ่า แล้วจัดการไป
หลายสิบคนนะครับ”

“พูดถึงไอ้ตาโป้เหรอ”

“ครับ คนทั้งโลกกำลังคิดว่าเขาฆ่ามาเฟีย นักฆ่า และพวก
ที่อยู่เบื้องหลัง สามารถอำพรางว่าเป็นฝีมือเขาได้”

“ไม่เลว เอาแบบนี้แหละ”

“แล้วพวกหลานๆ ให้ทำยังไงครับ”

“ปล่อยไว้ เพราะพวกเขาไม่รู้อะไรเลย”

“ผมหมายถึงถ้าเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินนะครับ”

“ตัดสินใจเองได้เลย”

“รับทราบครับ”

นั่นคือฉากทั้งหมด

บุกเข้าไปในบ้านของประธานโจมย็องโฮ ฆ่าทุกคนยกเว้น
หลานชายและหลานสาว อำพรางให้เป็นฝีมือของไอ้ตาโป้และ
ทิ้งทุกอย่างเอาไว้

ลีฮันซองทิ้งปืนไว้ในรถและนำมิดสันต์ติดตัวไปด้วย

เพราะไอ้ตาโป้ใช้มิด ไม่ใช้ปืน

และสุดท้าย เขาหยิบกล่องที่ได้มาจากดร.อิมดงกยู ออกมา
ฉีดเข้าไปในร่างกายตัวเอง

ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่ายาจะออกฤทธิ์

หลังจากรอนานพอสมควร เขาก็นำมิดสันต์แทงเข้าที่ต้นแขน

รู้สึกเหมือนแทงเข้าที่เสือเกราะ และถึงแม้ว่าผลของการ
กระตุ้นประสาทจะไม่ดีเท่ายาเม็ด แต่ดูเหมือนว่าจะคงประสิทธิภาพได้นานกว่า

‘เริ่มเลยดีไหม’

เวลาสองทุ่ม

เขาเลือกช่วงเวลาที่มีคนชอลและโจเซย็อนยังไม่กลับ
เข้าบ้าน

พี่น้องวัยหนุ่มสาวสองคนไม่มีทางที่จะกลับเข้าบ้านใน-
เวลานี้

ลีฮันซองหยิบวัตถุคล้ายวิทยุสื่อสารออกมาจากกระเป๋า
ของเขาและเปิดใช้งาน

อีเอ็มพีขนาดเล็กชนิดหนึ่ง

เป็นอุปกรณ์ที่ปิดการใช้งานอุปกรณ์ไฮเทคทั้งหมด รวมถึง
กล้องวงจรปิดและเซ็นเซอร์ป้องกันอาชญากรรมภายใน 100
เมตรจากบริเวณโดยรอบ

-ดังต๋อง

เขาไม่ข้ามกำแพงแต่กดกริ่งประตูอย่างมั่นใจ

ไม่นานหลังจากนั้น เสียงของรปภ.ก็ดังมาจากอินเตอร์คอม

“มาทำอะไรครับ”

“ช่วยบอกประธานกรรมการโคมย็องโฮว่าดร.อิมดงกยู
ส่งผมมาครับ ถ้าบอกอย่างนั้น เขาจะทราบครับ”

ไม่นานหลังจากที่รายงานเข้าไป ประตูก็เปิดออก

ทันทีที่เขาเข้าไป ชายสามคนในชุดสูทก็ล้อมเขาไว้

“ผมจะตรวจสอบภาระของคุณ ช่วยกางแขนทั้งสองข้าง
ด้วยครับ”

“ต้องทำถึงขนาดนี้เลยเหรอครับ”

“ขอความร่วมมือด้วยครับ”

ลีฮันซองแกลังทำเป็นกางแขนและใช้มีดสั้นแทงเข้าที่คอ
ของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่มาตรวจสอบ

ในขณะนั้น เจ้าหน้าที่ที่เหลือกก็ดึงปืนพกออกมาเล็งที่เขา

“อย่าขยับ!”

“ยิงมาเลย กระสุนยางไม่ใช่เหรอ”

-ปุ๊กๆ

“ฮะฮ่า!”

ลีฮันซองหัวเราะเยาะและแทงคอของเพื่อนร่วมงานพวก-
เขาอย่างสนุกสนานต่อหน้าต่อตา

จากนั้นจับที่หลังคอแล้วโยนเข้าไปในพุ่มไม้ข้างๆ

เมื่อเพื่อนคนที่คอยขวางทางหายไป ปืนของชายทั้งสองก็
ลั่นไกออกมา

-ปัง! ปังๆ ! ปังๆ !

ปืนเล็งไปที่หน้าอกและแขนที่ยกปิดใบหน้า

น่าแปลกที่ปืนของรปภ.เป็นกระสุนจริง ไม่ใช่กระสุนยาง

ต้องขอบคุณยากระตุ้นประสาทที่ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรงขึ้น
แต่ก็เจ็บถึงขนาดหน้านิ้วคิ้วขมวด

อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพของ CX-01 นั้นชัดเจน

ร่างกายภายนอกไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแม้แต่นิดเดียว

-ซิงๆ !

แสงแวววาวเล็ดลอดออกมาจากฝักมีดสั้น

ลีฮันซองโตะกลับ เลือดกระเซ็นออกจากคอของพวกเขา

“คึก!”

ขณะที่เขาเดินโซเซไปพร้อมกับครวญคราง ลีฮันซองก็เข้ามาใกล้และเตะอัดทันที

เจ้าหน้าที่รปภ.ที่ถูกเตะเข้ากลางลำตัวถูกโยนเข้าไปในพุ่มไม้พร้อมกับเสียงกระดูกซี่โครงหักต่างๆ ที่เขาสวมเสื้อเกราะอยู่

“ออก! ออก!”

ลีฮันซองจับท้ายทอยของชายอีกคนที่เหลือและใช้เขาเป็นโล่เพื่อขึ้นบันได

-ปัง! ปัง! ปังๆ ะ !

ทันทีที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเปิดฉากยิง กระสุนหลายนัดคาในร่างกาย แต่ลีฮันซองก็ไม่สนใจ

-ฟิ้ว

“กีก”

-พีว

“ออก”

“ค่อก”

“อีก”

เขาขว้างมีดสั้นไม่พลาดราวกับเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งในร่างกาย

หลังจากฆ่าทุกคนในสวนแล้ว เขาก็โยนศพไว้ใต้ต้นไม้ในสวน

เพื่อถ่วงเวลาของซินฮวาซีเคียวริตี้ หลังจากกล่องวงจรปิดถูกเปิดใช้งานอีกครั้ง

-แกรีก

ทันทีที่เขาเปิดประตู หญิงวัยกลางคนในชุดนอนผ้าไหมก็ออกมาจากห้องต่างๆ ที่มาสก์หน้าอยู่

“ทำไมมันถึงได้เสียงดังขนาด...!”

หลังจากเห็นเลือดที่เปื้อนมือของลีอันซอง เธอก็ก้าวถอย-
หลัง

“คะ...คุณ...คุณเป็นใคร ที่...ที่รัก! ที่รัก!”

ลีอันซองส่ายะยี้ม เดินเข้าไปใกล้ เธอมีดสั้นแทงเข้าไป
ตรงหัวใจของเธอ

“อ็อกกก! อ็อกกก!”

“คุณผู้หญิง ชั่ว ผมไม่ชอบให้ไว้วายครับ”

“เอื๊อก หึก! ชะ...ช่วยด้วย”

“ประธานใจ อยู่ไหนครับ”

“...”

เธอกัดริมฝีปากและหุบปากแน่นสนิท

แม้ว่าพวกเขาจะแต่งงานเพราะผลประโยชน์ แต่ก็มีสิ่งที่
เรียกว่าความผูกพันที่พวกเขาได้อาศัยอยู่ด้วยกันมาหลายปี

แต่ทว่า

“ถ้าขยับไอ้นี้แค่นิดเดียว คุณจะตายเพราะเสียเลือดมาก
ถ้าคุณบอกผม ผมจะไว้ชีวิตคุณผู้หญิง”

เมื่อโดนขู่ถึงชีวิต ความผูกพันอันตื้นเขินก็พังทลายลงทันที

“ชะ...ชั้นสอง...ห้องทำงาน...”

“เห็นแก่ตัวจริง ๆ เลยนะเนี่ย”

-พั๊ก ๆ ๆ ๆ ๆ

เขาเสียบมีดคาไว้ ดึงผมของเธอแล้วตีเธอที่ด้านหลังด้วย
ด้ามมีด

มาส์กหน้าหลุดแต่ลูกตาของเธอไม่หลุดออกมา

“ทำไมไม่หลุดออกมालะ”

หลังจากตีไปหลายครั้ง เขาจึงดึงลูกตาออกแล้วกรีดเส้น-
ประสาทที่เกี่ยวพันกันด้วยมีดก่อนจะเดินต่อไป

ที่ห้องทำงาน โจมย็องโฮกำลังนอนหลับตาฟังเพลงอยู่บน
เก้าอี้เอนหลัง

เนื่องจากเป็นเครื่องเล่นจานเสียงแบบแอนะล็อก ดูเหมือนว่า
จะไม่ได้รับผลกระทบจากอีเอ็มพีและทำงานได้ตามปกติ

“สูงส่งน่าดูเลยนะเนี่ย คนจะตายกันหมดบ้าน ยังจะมา
นอนฟังเพลงคลาสสิกอยู่ได้”

จากคำพูดของเขา โจมย็องโฮลืมตาขึ้น ยึดตัวตรงทันที

“เฮือก! คะ...ใครนะ!”

“คิดว่าใครล่ะครับ”

ลีฮันซองยิ้มเล็กน้อยและควงมีดในมือ

เขาเข้าไปใกล้แผ่นเสียงแล้ววางมีดไว้บนนั้น

ในขณะนั้นเอง ดนตรีก็หยุดลง เกิดความเงียบขึ้นระหว่าง
ทั้งสองคน

“ผมตั้งใจมาหาในเวลานี้ เพราะเขาบอกว่าอย่าแตะต้อง
หลานๆ ก็พอ”

“พะ...พ่อ...”

“เป็นลูกชายคนโตไม่ใช่หรอครับ ทำไมถึงไม่รู้ว่าเป็นคนแบบไหน”

“...!”

“ข้อมูลอยู่ไหนครับ”

โจมย็องโฮจับที่พิกแขนบนเก้าอี้เอนหลัง ตัวสั่นเทา

เขาคิดไม่ถึงว่าพ่อจะไร้หัวใจถึงขนาดฆ่าลูกของตัวเองได้ลงคอ

-จิก!

ขณะนั้นมีดก็แทงเข้าที่กระดูกไหปลาร้าด้านซ้าย

“อ้าก!”

“อย่าไปคิดเรื่องอื่น จำไว้อย่างหนึ่งก็พอครับ ท่านเขабอกไม่ให้แตะต้องหลาน แต่บอกว่าถ้าไม่ได้ข้อมูลมาก็ฆ่าทิ้งให้หมดเลือกเอานะครับ ว่าข้อมูลหรือลูก”

“...”

“จะไม่เลือกหรือครับ”

“เมื่อย่างนี้เป็นคนช้อนไว้ ฉันเอง ยังไม่รู้เลย...”

“จับหาย ฆ่าไปแล้วด้วยสิ”

“ไม่มีใครรู้นอกจากพวกเรา ถ้าพวกเราตายไปแล้วก็จะไม่มีอะไรถูกเปิดเผย”

“ลูกๆ ของคุณก็ต้องตายด้วยนะครับ”

โจมย็องโฮพยักหน้าด้วยแวต่ายอมจำนน

ลีฮันซองอ่านแวตานั้น แล้วตัดคอโดยขยับมีดที่เสียบอยู่ในกระดูกไหปลาร้าลากเป็นแนวทแยง

-จิก!

“ค็อก...”

จากนั้นเขาก็ดีเข้าที่ท้ายทอยของโจมย็องโฮ ดึงลูกตาออกมา

“เฮ้อ กลิ่นคาวเลือด”

กลิ่นเลือดทำให้รู้สึกแปลกๆ เพราะเขาไม่ได้ลงมือด้วยตัวเองนานเกินไป

เขาถอดเสื้อที่เปื้อนเลือดออก โยนมันลงบนพื้นแล้วดึงทิชชูเปียกบนโต๊ะออกมาเยอะมาก

หลังจากเช็ดเลือดที่เปื้อนไปทั้งตัวแล้ว เขาก็ใส่หน้ากากปิดใบหน้าและกดสวิตช์ปิดเครื่องฮีเอ็มพีขนาดเล็ก

เพื่อให้แน่ใจว่ากล้องวงจรปิดทำงานได้ตามปกติและได้บันทึกภาพเหตุการณ์ของคดีหาสน์ไว้

หลังจากมองไปรอบๆ ลิ้นชองก็ค่อยๆ มุ่งหน้าไปที่ชั้นหนึ่ง

“มะ...แม่! แม่!”

ในตอนนั้นก็ได้ยินเสียงของชายหนุ่มดังขึ้นจากประตู

ชัดเจนว่าเป็นโจมินซอล

ไม่ใช่โจเซย็อน แต่เป็นโจมินซอลที่กลับบ้านเร็ว

“ทำไมแกกลับบ้านเร็วขนาดนี้”

ลีฮันซองขมวดคิ้ว

มีหน้ากากปิดบังไว้ จึงทำให้มองไม่เห็นหน้า แต่เป็นเพราะ
สิ่งที่เหลืออยู่ในคลิปวิดีโอและสิ่งที่เหลืออยู่ในความทรงจำ
ของแต่ละคนนั้นต่างกัน

คลิปวิดีโอคาดเดาได้เฉพาะรูปร่างและน้ำหนัก แต่คนเรา
สามารถนึกถึงรูปร่าง สายตา บรรยากาสรอบตัวเมื่อเจอกับ
คนคนนั้นได้

ท้ายที่สุด ทางเลือกเดียวในสถานการณ์คับขันคือการฆ่า
เท่านั้น

-จิก

เมื่อลีฮันซองสะบัดมือขวาขึ้น มิดก็พุ่งไปที่หน้าผากของ
โจมินซอล

แม้แต่รปภ.ก็ไม่สามารถหลบเลี่ยงได้

แต่ทว่า

“หืม? หลบได้หรือ”

โจมินซอลขยับส่วนบนของเขาเพื่อหลบมันเบาๆ

แถมยังวิ่งเข้าหาตัวเขาด้วย

แปลก

สายตาไม่ใช่เล็งเขาเป็นเป้าหมายในการโจมตี

ดวงตาของโจมินซอลกำลังมองมาที่ร่างกายของเขา

‘อะไรของมัน’

ยิ่งไปกว่านั้น การเคลื่อนไหวก็ดูแปลกมาก

สตีปการเคลื่อนไหวดูเหมือนจะลื่นไหลราวกับอยู่บนน้ำแข็ง

โจมินซอลก้มตัวเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วและใช้มือขวาต่อย
เข้าที่ท้องของเขา

-พลัก!

‘เฮือก เอาแรงมาจากไหน...’

เขารู้สึกเหมือนขี่โครงเหล็ก ทั้งที่ผิวของเขาถูกทนและยังคง
มีประสิทธิภาพของยากระตุ้นประสาทหลงเหลืออยู่ก็ตาม

ร่างกายแกว่งไปแกว่งมาและลอยขึ้นไปในอากาศ

แต่แล้วมือขวาก็ต่อย้ำที่จุดเดิมอีกครั้ง

-พลัก!

“กึก...”

แรงเกินไปสำหรับการต่อยโดยไม่ต้องเคลื่อนไหวทั้งตัว

ร่างของเขาลอยขึ้นไปอีกครั้ง

ตอนที่เท้าของลีฮันซองกำลังแตะพื้น

คราวนี้ โจมินซองเตะต่ำเหมือนใช้เท้ากวาดพื้น

-พลัก โครม

ไม่มีทางที่เขาจะหลบมันได้ในขณะที่ลอยอยู่กลางอากาศ

ลีฮันซองกลิ้งบนพื้นอย่างหมดสภาพ

เตะต่ำและต่อย

เป็นการผสมผสานเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

‘นี่มันอะไรนะ? คราฟมากา²? เซวต³? ไม่น่าใช่...’

แต่มีอีกอย่างที่แปลก

“อ้าก! แชนนิน! อ้ากกก!”

โจมินซอลกำลังกรี๊ดร้องและเจ็บปวด

แต่ขณะเดียวกัน เขาคบคุมระยะห่างและออกสเต็ปอย่าง
มั่นคง

‘โอ้เวรนี้ มันได้พยายามอะไรไปหรือเปล่า’

คำพูดและการกระทำต่างกันมาก

ในแง่หนึ่งก็คิดว่าบางทีอาจจะสติหลุดไปแล้ว

² คราฟมากา (KravMaga) เป็นศิลปะการต่อสู้จากอิสราเอล

³ เซวต (Savate) คือมวยประเทศฝรั่งเศส

‘ไม่หรอก มันอาจจะตั้งใจทำแบบนั้นเพื่อให้เราลดความ-
ระมัดระวังลงก็ได้’

เมื่อพิจารณาถึงความแข็งแกร่ง ความเร็ว และการผสม-
ผสานศิลปะการต่อสู้ก่อนหน้านี้ เขาเป็นคู่ต่อสู้ที่ไม่อาจมองข้าม
ได้

-ฉิบ ๆ

โจมินซอลหยิบมีดออกมาถือไว้ในมือทั้งสองข้าง ข้างหนึ่ง
ถือตรง ส่วนอีกข้างถือกลับด้าน

ดูตั้งใจแน่วแน่ที่จะฆ่า

“วะ...ไว้ชีวิตผมด้วยครับ”

ภาพที่เห็นบนหน้าจอ

และเสียงร้องเรียกแม่ของเขา

แค่นั้นก็เพียงพอแล้วที่จะเข้าใจสิ่งตรงหน้าโจมินซอล ว่า
คนร้ายได้กระทำอะไรลงไป

‘ไม่ใช่แค่บ้านเศรษฐีทั่วไป แต่มาก่อเหตุฆาตกรรมใน
คดีหายนะของตระกูลชินฮวาเนี่ยนะ’

หมอนั่นต้องมีอะไรบางอย่าง

มิเช่นนั้น ไม่มีทางที่จะกล้าแตะต้องคนในตระกูลนี้ได้

ด้านหน้าศีรษะของผู้หญิงคนนั้นสะท้อนบนหน้าจอ มอง-
เห็นเป็นวัตถุสีขาวกลมคล้ายไข่มุกสองชิ้น

ผมซุ่มเข้าไปเพื่อดูว่ามันเป็นอะไรหรือไม่

แต่ทว่า

‘ลูกตา?’

เป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกาย

ทันทีที่ผมเห็นมัน ก็นึกถึงฉายาไอ้ตาโป้ที่ได้มา

เมื่อเห็นว่าไม่มีคราบเลือดอยู่แถวใบหน้าของหญิงวัย-
กลางคนคนนั้น แสดงว่าไม่ได้ใช้มีดคว้านตาออก

‘ดึงออกมาสินะ’

หรือว่าจะเป็นมาตรการเลียนแบบ

เมื่อเร็ว ๆ นี้ สื่อมีการรายงานการทุจริตด้านการป้องกันประเทศบ่อยครั้ง

มีรายงานว่าชินฮวาดีเฟนส์ติดสินบนทหารที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเครื่องบินรบรุ่นต่อไป

‘สุดท้ายไอ้คนพวกนี้ก็แสดงตัวสินะ’

ช่วงนี้ผมไม่ได้ดั่งลูกตาและกำลังควบคุมใจตัวเอง แต่เมื่อไม่นานมานี้ผมทำมันอีกครั้งที่ตลาดขายของอิเล็กทรอนิกส์ยงซาน

ด้วยเหตุนี้ ในโลกอินเทอร์เน็ตจึงมีแต่ข้อความยกย่องชื่นชมไอ้ตาโป้ และบางคนก็คลั่งไคล้จนบอกว่าตัวเองจะเป็นไอ้ตาโป้อีกด้วย

‘จะต้องใช้ไอ้บ้านี่เป็นตัวอย่างแล้ว’

ผมควบคุมร่างกายของโจมินซอลด้วยพลังจิต

เพื่อให้เขาจับไอ้คนที่ฆ่าแม่ของเขาด้วยน้ำมือตัวเอง

‘เปลี่ยนคนที่ตามมาฆ่าให้กลายเป็นฮีโร่หรอเนี่ย’

เพราะแบบนี้ถึงไม่สามารถรู้ได้เลยว่าโลกจะเป็นอย่างไร

ผมควบคุมให้เขาหลบมิดของคนร้าย และพาโจมินซอล
ไปยังจุดบอดทางด้านขวาราวกับสิ้นไหลไป

ร่างของเขาอบตัวลงต่ำไถลขึ้นหน้าด้วยพลังจิต

วินด์ก็อดฟิสต์ ⁴(wind god fist)

-พลัก!

อีกที

-พลัก!

ผมพยายามจะใช้วินด์ก็อดฟิสต์ต่อ แต่ดันมีปัญหา

ข้อมือขวาของโจมินซอลหักหลังจากใช้สองครั้ง

⁴ วินด์ก็อดฟิสต์ (wind god fist) ทำต่อของคาซึยะ ตัวละครในเทกเคน (tekken)
เป็นการไถลขึ้นหน้า ขอบตัวลงต่ำ ต่ออ็อปเปอร์คัตเสยคู่ต่อสู้ให้ลอยขึ้น

‘อ่อนแอ’

ผมจึงตัดสินใจเปลี่ยนรูปแบบ

ถ้าล็อกแขนที่หักไว้ด้วยพลังจิต จะไม่สามารถทำให้เขา
ต่อได้ แต่ถ้าเกิดชักจากอาการเจ็บปวดขึ้นมา จะส่งผลต่อการ
เคลื่อนไหว

‘ถ้าใช้ซาก็ต้องเป็นเทควันโดสิ’

ผมใช้ร่างของโจมินซอลเตะออกไปเบาๆ พร้อมกับพูดว่า

“ราวนด์ ทุ ไฟต์⁵!”

⁵ ราวนด์ ทุ ไฟต์ คำพูดตอนเริ่มยกสองในเกมเทกเคน

มัจจุราชพลังจิต 6

Perfect Crime with Telekinesis (염력으로 완전범죄)

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

임력으로 완전범죄

PERFECT CRIME WITH TELEKINESIS

By Seolhwadam

Copyright © Korea edition year, Seolhwadam

Thai Translation Copyright © Thai edition year, AMARIN

All rights reserved. Thai translation rights arranged with Seolhwadam c/o MUNPIA

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

설화담

มัจจุราชพลังจิต เล่ม 6 / 설화담: เขียน; อธิชา วงศาโรจน์: แปล จาก 임력으로 완전범죄
(PERFECT CRIME WITH TELEKINESIS).— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

(1) 418 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. อธิชา วงศาโรจน์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6688-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์อักษร สีน้ำเงิน

ราคา 199 บาท